

1885. № 27. х. Добдень Кутів.

Д. Я. Уманець, Харків, Вознесенська
вулиця, дім Лукачев.

Шановна Редакціє!

Ще у 1884р. заслав я для „Зори“ декіль-
кы виршів и прозаичныхъ праць. У числи 19
„Зори“, в „переписци редакції“ обіцяно мни,
щю твори ти будуть надруковани. Проминув
уже рік, а ихъ и доси нема у „Зори“. Мни
здосвідую, щю редакція муситъ обставити проті,
щобъ не розривати, а яко мога найближче
вмиряти и підтвержувати звязкъ зъ Укра-
иною, бо діло наше на Україні муситъ
бути на стільки жъ дороге для насъ, якъ
тамъ, такъ скількы дороге и рідне діло наше
у Галичині для насъ, українцівъ. Однак-
таки невиправданно давано, якъ уже обі-
цяно въ друге обставити одъ насъ на си
українська посьмовцівъ — и це я постерить
не одынъ разъ. Що це значить? Адже
редакція помістїла у „Зори“ (1884) № 22-24

статію К-а ^{„Перші почесники“}, в якій вразно кажа-
но, що зрозуміли для Галичан, як і для
Українці, мусять бути такі українські
писемовці, як М. Ровень, Мирини і
інші. Тому-ж це так трудно укра-
їнському письменцеві домогтися, щоб
у „Зорі“ надрукована була його стаття, у тім
самій „Зорі“, котра ввійшла становить
українців-ше? Не розумію!

Ви знаєте, що не по своїй волі Вкраїна
немає своєї газети... Ви мусите знаєти,
що і скільки зробили для Вас, Галичан,
українські Шевченко, М. Ровень і (не
теперішній) Куринь... Мо-жте мусите,
ви знаєте й те, що ви, яко наші друзі,
мусите стати наші у пособи у цей не-
стерпний тяжкий для нас час і дати
місце у своїх газетних наші, українські,
поруч з Галичанами.

Ви кажете, що насійдильки мало ма-
ють претендентів на Вкраїну, що
не можуть зробити „Зорю“ Галицько-укра-

инської газети. А ми, українці,
мусимо сказати на це: дайте в своїй
газеті місце українському письменству,
зробіть мову у де-яких статтях як про-
сто зрозумілим для нас (Львівського,
як наприклад писав у „Зорі“ — С. Ко-
ниський, Дрозд, О. Пилик) і туди
у вас у десятка найбільш широкіх преу-
мерантів на Україні.

Пишу я про все це до вас для того,
що і сама наша держава прагне і багато
має, знаємо, котре теж такі праці
має, — і всі ми багатим би вважали
их для українців. Може мусимо
унередь розширити нашу газету.

Так ось, шановна Редакціє, од-
мовіть будь-де місце наш у „Зорі“
(В. Голіченко у Довбни Кучиб), чи може
знайти місце у газеті такі на-
риси праці:

„Ветшани Сагайдакнїи“ истор. романъ Мор-
довца, тринадц. зр. дозволу автора, А. В. Дайченко

"Записки мисливого" Турчинева, в
україн. пер.

"Поэзия в прозе" його - літ.

и други праці перекладні и оригінальні
як то: оповідання, вірши, наукові
російська (найбільш по історію)

Левий, що писав усього воще,
нашого наш українське слово,
знайде собі місце у "Зорі" и
сподиваючись ооу насъ обмови

Зостаюсь велими привітливий
до Васъ.

Вашъ Чайченко

Р. І. Згадав тільки що ствердив чимизену в
числи до "Зорі" статтю Д. Ш. "Освіта на Україні". Ав
торъ каже: "се, що тільки українці несуть до цивілізації,
безъ великої цивілізації може бути майже нічого в самій
полити ії на користь и т. д." Правда. Але безъ посо
би українських газетисей не можна цього зробити, и
газетисей, котра надрукувала вназгадані слова Д. Ш.
тільки самими поклада на себе обов'язокъ читавъ
за це дало и дасть змогу українцямъ друкувати свої
твори и у самій газетисей, такъ и на різнімъ видак
книги. Для остатнього сучасно можна б "Зорі" дублювати по
реднькою проміжно українською и на пр. доць тва
рствомъ "Просвітою".